

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Palladio Diacono. 187.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

σφραγίσθαι, οὐκ ἔχω τί λέγειν, εἰ δ' ἄλθως ἔρωτάς, μαθεῖν βεβλόμηνος, ταῦτα μὴ ποιεῖς ἀνω ποιεῖς, καὶ ῥᾶον καὶ ἄλλον τὴν κακίαν ἀπαμφιάσσοιο.

Ἰσιδώρω Διακόνω. ρσγ.

Τὸ θεῖον καὶ τοῖ φανότατον ὄν, καὶ ἥλις πολλῶ λαμπρότερον, ἰδῆν μὲν ἀδύνατον. ἔδδ γὰρ θνητοῖς ὄμμασιν ἔστι χροητόν, νοεῖν δ' οὐκ ἀδύνατον. τῷ γὰρ μάλα ἱερατῶ τὰς ἑαυτῶ ἀκτίνας ἀφ' ἧς τῆς θεωροῦσας ἔπιπεμπει, καταλαβεῖν δὲ δυσχερέστατον. πάντως γὰρ τῶ νοσηδῶ μείζον ἔστι καὶ ὑψηλότερον, εὐμνῆς δ' ἔχειν ῥᾶδιον. ἀρετῶν γὰρ ἀσπάζεται καὶ φιλεῖ, εἰ τοῖνυ ἰθέλομεν τὸ πᾶσιν ἀχρηστον χροῆσαι, καὶ ἀξιώθηναι χεῖματος πᾶσαι ὑπερβαίνοντος ἀξίας, σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη καὶ φρονήσι καὶ ἀνδρεία καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς ἑαυτοῦς κοσμήσωμεν. ψυχῆς γὰρ ἀγνῆς τὸ πον οἰκείωτερον καὶ ἀρεπώδετερον ἔχει οὐδέεται, διὸ καὶ ἔφη, ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπατήσω.

Παλαδίω Διακόνω. ρπζ.

Εἰ καὶ χαλεπὸν τὸ τραῦμα, καὶ θάνατον ὠδίνῃ τὸν ἀθάνατον, ἀλλ' εἰ καλέσθαι τὴν θεῖαν συμμαχίαν τὴν καὶ πᾶσαν ἢ πάσης ἀειγνητομένη κακίας, οὐδ' ἔχως λελείψεται τὸ τραύματος.

Ἰσιδώρω Διακόνω. ρση.

Καὶ οὐ τῶν λεησομένων, ὡ φρονησῶς, τέμνος, γνοῖς ἂν ἀκρεβῶς τῶν τε θεῶν καὶ τῶν ἀνθρωπίνων νόμων τὸ ἀφ' ὧν οἱ μὲν γὰρ ἱεροὶ χροημοὶ τὰ δεόντα καὶ ἀρέποντα νομοθετήσωτες, εἰ ἀρχῇ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ τοῦς διδασκαλίας ἐφιστάσι τῆς ἀρετῆς καλοῦντες εἰσκαμάσαι τὴν ποιησίαν. ἔπος γὰρ ἀριστερὸς διδασκαλίας τρέπος, ἔκ

pauperum sunt, auertendi finem facias, quid dicam non habeo. Sin autem verè ac ferio percunctaris, ut intelligas, hæc quæ facis facere desine: atque ita facilius & citius improbitatem deponas.

Isidoro Diacono. 186.

Diuinum nūmen, etsi clarissimum, ac Sole longè splendidius, cernere quidem impossibile est (neque enim in mortalium oculos cadit) animo autè concipere haudquaquā impossibile (mètri quippe ab omni labe quàm maximè puræ radios suos per prouidentiam immittit) comprehendere autem prorsus difficile (omnibus enim rebus quæ animo & ratione intelliguntur, maius est ac sublimi⁹) benignū verò ac placidū habere pronū & facile. Virtutè quipè amat & exosculatur. Quamobrè si nobis cordi est, id quod captum excedit capere, ac rem dignitatem omnem superantem consequi, temperantia, iustitia, prudentia, fortitudine, aliisque virtutib⁹ nos ipsos exornemus. Neque enim aptiorem sibi ad familiariorem sedem ullam, quàm puram & castam animam esse constituit. Eoque etiam nomine ait, inhabitabo in eis, & inambulabo.

Palladio Diacono. 187.

Etsi graue atque acerbum vulnus est, atque immortalem mortè accersit: tamen si diuinum auxiliū, quod & turbidos animi motus, & vitium omne vincit ac prefligat, imploraris, ne vestigium quidè vulneris relinquatur.

Isidoro Diacono. 188.

Ex his quoque quæ dicturi sumus (ὁ prudentiæ delubrum) quid inter diuinas & humanas leges discriminis sit perspicuè intelligere queas. Etenim diuina oracula, ea, quæ honesta & consentanea sunt, sanctientia, in principio atque in prima ætate virtutis magistrōs præficiunt, quò videlicet improbitati aditum intercludant. Nā hæc demum optima doctrine ratio est, nō

Bb iij